

Ant. Debeljak:

Skrivnosti.

V žametnih vetrov halji vedri
nad strmim brezdnom strmím,
veja bornega bora edino
je meni opora.

V svileno-mehki jug
leno čez loko in leho, livado, ledino
rane rjave odpira plug:
o zemlja, li tajno izdira iz nedri?

Nad strmim prepodom strmím:
ako zagrmím v brezdanjo globanjo,
če razdrobim na čereh si lobanjo,
bode-li zadnja uganka
mi znanka,
prhne-li skozi krvave špranje
iz glave poslednje vprašanje? —

Živeti, živeti!
Tam doli mušice kot urne pušice,
glej, mrgolé,
okoli pa tice ljubav žvrgole,
kakor nikoli srebrogrive vodice
ta dan grgole.
Živeti, siveti, dokler ob poti
veriži vprašanj še nešteti!

